

»Jeg har dog endnu et Ord at sige Dem,« sagde Per. »Næste Gang vi mødes, Hr. Oberst, bliver det Dem, der kommer til mig.«

»Hvad mener De?«

»Jeg mener, . . . at De skal komme til at fortryde, at De har vist mig Døren.«

»Jeg troer, De vover at true mig!« raabte Obersten krebserød af Raseri.

»Kald det, hvad De vil! Men jeg siger Dem, at jeg skal faa mit Arbejde frem . . . endogsaa i Deres eget Tidsskrift . . . hvormeget De saa sætter Dem derimod! De har taget fejl af mig, Hr. Oberst . . . og jeg af Dem. For det sidste skylder jeg Dem en Undskyldning. Havde jeg vidst, at Tabelværks-Kleresiet herhjemme og en gammel Huspostille som Professor Sandrup havde saa stor Magt over Dem, skulde jeg sandelig aldrig have ulejliget Dem. Paa Gensyn, Hr. Oberst!«

Den gamle Militær havde staaet og kogt indvendig under denne Tiltale men med et Udtryk, som røbede den Strid, der stod i hans Indre. Da Døren lukkede sig efter Per, gik der en Rykning gennem ham, som vilde han kalde ham tilbage. Men med et »Aa, den Dreng —« drejede han sig omkring og gik hen til Skrivebordet, hvor han i sin Fortrædelighed satte sig til at rode frygtelig op i en Bunke Papirer.